

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

Przekazujemy połączone (marzec / kwiecień) wydanie biuletynu, w którym podjęte zostały następujące zagadnienia:

- Hotele dla handlowców nie stanowią przychodu do opodatkowania (MBSP reprezentowała w tej kwestii klientów przez WSA w Warszawie)
- Premie „cash back”
- Dochody cudzoziemców od polskich nie zawsze podlegają PIT w Polsce
- Art. 518 KC a brak obowiązku korekty kosztów
- Strata ze sprzedaży przedawnionych wierzytelności kosztem podatkowym
- Moment opodatkowania w zakresie VAT usług najmu
- Usługi hotelowe i gastronomiczne jako element usługi kompleksowej organizacji konferencji
- Rozliczenie nadpłaty tylko w ramach tego samego organu podatkowego
- Cesja to nie sprzedaż, więc nie podlega PCC
- Nie ma obowiązku składania informacji o wypłaconych przedsiębiorcom nagrodach,
- Wybrane przepisy z ordynacji podatkowej

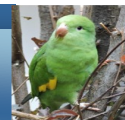
Mamy nadzieję, że zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych okażą się dla Państwa użyteczne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji. Pozostajemy do Państwa dyspozycji w razie potrzeby szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

Jednocześnie korzystając z okazji,

Wszystkim Czytelnikom życzymy Wesołych Świąt Wielkiej Nocy.

W imieniu Spółki MBSP

Magdalena Bednarek – Sieradzka

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

HOTELE DLA HANDLOWCÓW NIE STANOWIĄ PRZYCHODU

Miło nam poinformować, że MBSP Sp. z o.o. działając jako pełnomocnik dwóch klientów, doprowadziła do uchylecia dwóch niekorzystnych interpretacji przepisów prawa podatkowego, wedle których zapewnienie przez pracodawcę noclegów pracownikom zatrudnionym na stanowiskach handlowców, ze wskazaniem kilku województw jako ich miejsca pracy, stanowi przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny, w dwóch różnych składach orzekających, w dniu 4 marca oraz w dniu 10 marca wydał orzeczenia uchylające te niekorzystne interpretacje przepisów. W wyroku III SA/Wa 2196/14 Sąd przychylił się do argumentacji MBSP wskazując: "(...) nocleg pracownika (...) nie może być uznany za korzyść odniesioną przez niego i sfinansowaną przez Spółkę w interesie pracownika. Sam ten fakt wystarczał do uznania wydanej interpretacji za wadliwą i do jej uchylecia. Wynika z tego jednak i dalszy, istotny dla sprawy wniosek, że w warunkach niniejszej sprawy nie można mówić o zgodzie pracownika, gdyż analiza tego elementu przychodu staje się aktualna i celowa tylko wtedy, gdy nieodpłatne świadczenie odbywa się w jego interesie. W niniejszej sprawie pracownik po prostu wykonuje swoje obowiązki określone w umowie o pracę, co do których, rzeczywiście - już wcześniej wyraził zgodę zawierając umowę o pracę, ale, w świetle wcześniejszych wyjaśnień, taki nocleg należy uznać za wykonywanie zobowiązań, a nie za korzystanie z przywileju. Spółka trafnie zauważyła, że dla pracowników "oferowany" im nocleg jest raczej niedogodnością, a nie korzyścią".

Wydaje się więc, że sądy jednomyślnie przyjęły argumentację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2014 roku. Konsekwentnie również organy podatkowe nie powinny już kwestionować nierozpoznawania przychodu do opodatkowania wartości noclegów pracowników, którzy nie są w świetle przepisów prawa pracy w podróżach służbowych, ale wykonując swoje obowiązki pracownicze korzystają z noclegów opłaconych przez pracodawcę.

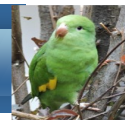
ZWOLNIENIE Z PIT PREMII TYPU „CASH - BACK”

Ciekawy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie zapadł w dniu 27 marca 2015 roku (II FSK 2758/14). Wynika z niego, że dodatkowe środki przekazane użytkownikom kart płatniczych nie podlegają opodatkowaniu. Konsekwentnie, premie dokonywane w związku z korzystaniem przez klientów z usług świadczonych przez bank, a polegających na obsłudze transakcji zakupu za pomocą szczegółowo opisanych kart kredytowych, mieszczą się, zdaniem NSA w pojęciu sprzedaży użytym w art. 21 ust. 1 pkt 68 ustawy o PDOF, zatem powiązane z nią wypłaty nagród zwolnione są od opodatkowania.

NIE ZAWSZE DOCHODY WYPŁACANE CUDZOZIEMCOWI PRZEZ POLSKIEGO PRACODAWCĘ PODLEGACĄ BĘDĄ OPODATKOWANIU W POLSCE

W orzeczeniu III SA/Wa 3182/13 z dnia 8 maja 2014 roku, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odniósł się do kwestii opodatkowania dochodów cudzoziemca uzyskanych od polskiego zleceniodawcy za pracę polegającą na obsłudze stanowiska (wystawowego) na targach, które miały miejsce poza Polską. Sąd uznał, że w takim przypadku, dochód nie podlega opodatkowaniu w Polsce. Jak w uzasadnieniu wskazał sąd: "(...) Z treści przepisów art. 3 ust. 2b pkt 1-3 u.p.d.o.f. wynika, że w przypadku wykonywania świadczeń na rzecz polskiego podmiotu na podstawie umowy o pracę, innych umów lub w ramach działalności gospodarczej, o uzyskaniu przychodów na terytorium Polski z tych świadczeń przez wykonawcę świadczenia, decyduje wykonanie tych świadczeń na terytorium Polski. Powołane przepisy w sposób jednoznaczny odwołują się przy ustaleniu miejsc uzyskania dochodów odwołują się do miejsca wykonywania pracy, miejsca działalności wykonywanej osobiście i miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Jeżeli wskazane w tych przepisach miejsca znajdują się na terytorium Polski, to wynikające z czynności objętych zakresem tych przepisów dochody są uznawane przez ustawodawcę za dochody uzyskiwane na terytorium Polski. W ocenie Sądu, w efekcie wyżej przeprowadzonej wykładni systemowej, nie można na gruncie u.p.d.o.f. pojęcia "dochody osiągnięte" utożsamiać z pojęciem "dochody wypłacane, pochodzące, otrzymywane z terytorium Polski". Pod pojęciem "terytorium, z którym wiąże się osiągnięcie dochodów" należy rozumieć miejsce, gdzie dokonują się czynności lub położone są nieruchomości (źródło), które generują dochód i są jego przyczyną sprawczą. Czynnością taką nie jest wypłata pieniędzy, wypłata jest elementem finalnym całego procesu osiągnięcia dochodu. (...) wśród kryteriów zaliczania dochodów do uzyskanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ustawodawca w art. 3 ust. 2b pkt 1 - 3 u.p.d.o.f. nie wymienił siedziby (miejsca zamieszkania), a po drugie nie można utożsamiać pojęcia "dochody osiągnięte na terytorium" z pojęciem "dochody wypłacane, pochodzące, otrzymane z terytorium Polski". Zdaniem Sądu, gdyby polski ustawodawca rzeczywiście chciał pojęcie "dochód osiągnięty na terytorium Polski" powiązać z rozumieniem pojęcia terytorium, jako obszaru, na którym występuje efekt świadczonej usługi, za którą rezydent kraju innego niż Polska otrzymuje wynagrodzenia od polskiego podmiotu gospodarczego, mógłby bez wskazywania przykładów zapisać, że chodzi o takie dochody, które otrzymywane są od podmiotów mających siedzibę na terytorium Polski lub pochodzą z nieruchomości położonych na terytorium Polski. Tego jednak ustawodawca nie uczynił,".

Nie można pojęcia "dochody osiągnięte" utożsamiać z pojęciem "dochody wypłacane, pochodzące, otrzymywane z teryt. Polski".

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

ART. 518 KC A BRAK OBOWIĄZKU KOREKTY KOSZTÓW WYNIKAJĄCEGO Z ART. 15B USTAWY O PDOP

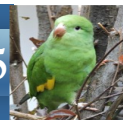
Czy skorzystanie z dyspozycji art. 518 Kodeksu Cywilnego może uchronić podatnika przed obowiązkiem korekty kosztów (stosownie do postanowień art. 15b ustawy o PDOP) z tytułu nieopłaconych faktur zakupu? Kodeks cywilny stanowi bowiem, że osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli działa za zgodą dłużnika w celu wstąpienia w prawa wierzyciela; zgoda dłużnika powinna być pod nieważnością wyrażona na piśmie. Wskutek takiego działania, wierzyciel z tytułu wystawionej faktury sprzedaży zostaje zaspokojony. Dłużnik zaś musi zwrócić temu który zaspokoił wierzyciela. Czy to oznacza, że nie ma obowiązku korekty kosztów? Trudno udzielić jednej wiążącej odpowiedzi. Jakaś jednak wskazówką może być orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2014 r. I SA/Wr 76/14, w którym w sentencji zapisano: "1. W przypadku faktoringu odwrotnego mamy do czynienia z uregulowaniem zobowiązania już w momencie zapłaty przez faktora, gdyż otrzymując ją, wierzyciel zostaje zaspokojony. 2. Art. 15b ustawy o CIT nie wymaga, aby uregulowanie zobowiązania musiało nastąpić ze środków własnych podatnika. W tym kontekście korzystanie ze środków udostępnianych przez faktora jest jak najbardziej zgodne z ideą regulacji mającej na celu zapobieganie zatorom płatniczym. Zamiast finansować się kosztem kontrahenta, przedsiębiorca korzysta z usług profesjonalnego podmiotu zajmującego się świadczeniem usług finansowych za wynagrodzeniem." W uzasadnieniu sąd argumentował: "(...) Stosownie do art. 15 ust. 1 i 2 u.p.d.o.p. obowiązek zmniejszenia kosztów uzyskania przychodów występuje w sytuacji nieuregulowania kwoty, wynikającej z faktury (rachunku) czy też innego dokumentu. Istotne dla zastosowania tych ograniczeń w zakresie kosztów uzyskania przychodów jest, aby wierzytelność w określonym ustawą dniu (liczonym od terminu płatności bądź zaliczenia do kosztów) istniała i była wymagalna. Wyrażenie "uregulowanie" zobowiązania należy rozumieć szeroko jako każdą czynność prowadzącą do wygaśnięcia zobowiązania i zaspokojenia wierzyciela. Należy też przypomnieć, że zgodnie z art. 356 Kodeksu cywilnego dopuszczalne jest również wykonanie zobowiązania przez osobę trzecią. Stosownie bowiem do art. 356 § 1 k.c. wierzyciel może żądać osobistego świadczenia dłużnika tylko wtedy, gdy to wynika z treści czynności prawnej, z ustawy albo z właściwości świadczenia. W przedstawionym przez stronę stanie faktycznym wierzytelności przysługujące dostawcom Spółki objęte są umową tzw. faktoringu odwrotnego, zgodnie z którą zapłaty na rzecz wierzyciela dokonuje osoba trzecia - faktor (bank) ze środków własnych faktora. Zapłata przez faktora następuje w terminie 3 dni po przedstawieniu mu faktur od dostawców, zaakceptowanych przez dłużnika. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, w momencie dokonania zapłaty przez faktora, wierzyciel zostaje zaspokojony i wierzytelność dostawcy surowców wygasa, a zobowiązanie należy uznać za "uregulowane" w rozumieniu art. 15b u.p.d.o.p. W tym miejscu należy też, wobec rozważań organu podatkowego w uzasadnieniu interpretacji na temat istoty faktoringu, zwrócić uwagę na odmienności pomiędzy tzw. faktoringiem klasycznym a faktoringiem odwrotnym. W przypadku faktoringu klasycznego dochodzi, jak wskazał organ w uzasadnieniu interpretacji, do cesji wierzytelności i zmiany po stronie wierzyciela. Pierwotny wierzyciel dokonuje zbycia wierzytelności w celu odzyskania przynajmniej częściowo długu, natomiast nabywca wierzytelności dokonuje na rzecz pierwotnego wierzyciela zapłaty wynagrodzenia z tytułu nabycia prawa majątkowego, nie reguluje natomiast należności z tytułu pierwotnego zobowiązania. Wierzytelność nadal istnieje, tyle tylko, że pomiędzy odmiennymi podmiotami. Natomiast **w przypadku faktoringu odwrotnego, w wyniku zapłaty dokonanej przez faktora na rzecz dostawcy, wierzytelność powstała w związku z dostawą surowca wygasa.**

Na podstawie zawartej umowy faktoringowej powstaje inny stosunek zobowiązaniowy pomiędzy faktorem i dłużnikiem, a dłużnik zobowiązany jest do spełnienia na rzecz faktora świadczeń, wynikających z tej umowy. Należy również zaznaczyć, że uregulowanie zapłaty na rzecz dostawcy surowca odbędzie się w ostatecznym rozrachunku kosztem majątku podatnika, ponieważ podatnik zobowiązany jest zwrócić faktorowi uiszczone kwoty. W rozpatrywanej sytuacji, zrealizowany zostaje cel ustawy o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce przez zawarcie przez podatnika umowy z faktorem, skoro dostawcy zaspokajani są w terminach nie przekraczających terminów wskazanych w art. 15b u.p.d.o.p., a podatnik nie finansuje swojej działalności ze środków należnych dostawcom, ale ze środków faktora - banku, a więc instytucji prowadzącej działalność gospodarczą w tym zakresie i pobierającej wynagrodzenie z tytułu udostępniania swoich środków innym podmiotom. Wobec powyższego zasadne jest stanowisko strony skarżącej, że zobowiązanie Spółki wobec dostawcy zostaje każdorazowo uregulowane w rozumieniu art. 15b u.p.d.o.p. i nie powstaje obowiązek korekty kosztów uzyskania przychodów, wynikający z tego przepisu. Organ podatkowy dokonał błędnej interpretacji art. 15b ust. 1 i 2 u.p.d.o.p., co upoważniało Sąd do uchylenia zaskarżonej interpretacji. Ponownie rozpoznając sprawę organ podatkowy winien zastosować wykładnię przedstawioną w uzasadnieniu wyroku. (...)"

W ocenie autora skorzystanie z instytucji art. 518 KC powinno być tak samo interpretowane w odniesieniu do art. 15 ustawy o PDOP jak opisany powyżej przypadek faktoringu. Czy jednak każdy organ podatkowy zechce podzielić opinię autora, trudno odpowiedzieć.

STRATA ZE ZBYCIA PRZEDAWNIONEJ WIERZYTELNOŚCI

Czy sprzedaż przedawnionej wierzytelności może skutkować rozpoznaniem kosztu podatkowego? W orzeczeniu III SA/Wa 2835/11 wojewódzki sąd administracyjny w Warszawie uznał, że tak. Argumentował to między innymi w sposób następujący: "(...) Gdy chodzi o koszty uzyskania przychodu z tytułu odpłatnego zbycia wierzytelności, to w myśl ogólnej zasady wynikającej z art. 15 ust. 1 p.d.o.p., są nimi koszty poniesione w celu osiągnięcia tego przychodu, z uwzględnieniem przepisu art. 16 ust. 1 pkt 39, (...) Ze wskazanego przepisu wynika generalna reguła, że straty z odpłatnego zbycia wierzytelności nie stanowią kosztu podatkowego, a także, iż – na zasadzie wyjątku – ograniczenie to nie ma zastosowania do strat z odpłatnego zbycia wierzytelności zarachowanej uprzednio do przychodów należnych (...) W ocenie Sądu, zakres regulacji art. 16 ust. 1 pkt 39 p.d.o.p. dotyczy odpłatnego zbycia wszelkich wierzytelności. Ustawodawca nie przewidział bowiem żadnych dodatkowych ostryżeń lub ograniczeń dla zaliczania w poczet kosztów podatkowych strat poniesionych na zbywanych wierzytelnościach. Dla celu określenia kosztów uzyskania przychodu, jedynie zróżnicowano wierzytelności stanowiące przedmiot odpłatnego zbycia, a mianowicie na wierzytelności zarachowane uprzednio do przychodów należnych na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy oraz wierzytelności pozostałe, nie dokonując jednak podziału tych wierzytelności w omawianym przepisie art. 16 ust. 1 pkt 39 p.d.o.p. na wierzytelności przedawnione i nieprzedawnione (...)" Minister Finansów nie godząc się z takim stanowiskiem, wniósł kasację. Wyrokiem II FSK 3113/12 z lutego 2015 roku, NSA odrzucił jednak tę kasację uznając zasadność i prawidłowość orzeczenia WSA.

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

OBOWIĄZEK PODATKOWY PRZY
NAJMIE

Zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2014 roku przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, obowiązek podatkowy z tytułu świadczenia usług najmu powstaje w dacie wystawienia faktury (art. 19a ust. 5 pkt 4 lit.b). Należy jednak mieć dodatkowo na uwadze przepis art. 106i ust. 3 pkt 4 ustawy o VAT, określający ostateczny termin wystawiania faktur dotyczących usług najmu. Zgodnie z zapisem tam zawartym faktura za usługi najmu musi być wystawiona nie później niż z upływem terminu płatności. W interpretacji IBPP2/443-736/14/KO z dnia 12 listopada 2014 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach potwierdził, w kontekście usług najmu, że *"(...) zasadą jest, że obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wystawienia faktury jednak nie później niż z upływem terminu płatności."*

Za słuszością prezentowanej powyżej opinii przemawia również pismo z dnia 24 stycznia 2014 roku autorstwa Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi (IPTPP4/443-746/13-5/ALN), w którym wskazano między innymi: *"(...) Stosownie natomiast do treści art. 19a ust. 5 pkt 4 lit. b tiret. 3 ustawy, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wystawienia faktury z tytułu świadczenia usług najmu, dzierżawy, leasingu lub usług o podobnym charakterze. Natomiast w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 3 i 4, gdy podatnik nie wystawił faktury lub wystawił ją z opóźnieniem, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą upływu terminów wystawienia faktury określonych w art. 106i ust. 3 i 4, a w przypadku, gdy nie określono takiego terminu - z chwilą upływu terminu płatności (art. 19a ust. 7 ustawy). Zgodnie z art. 106i ust. 3 pkt 4 ustawy, fakturę wystawia się nie później niż z upływem terminu płatności - w przypadku, o którym mowa w art. 19a ust. 5 pkt 4. Zatem w niniejszej sprawie, obowiązek podatkowy będzie powstawał z chwilą wystawienia faktury z tytułu świadczenia tego rodzaju usług. Jednakże w sytuacji, gdy podatnik nie wystawi faktury lub wystawi ją z opóźnieniem, obowiązek podatkowy powstanie z chwilą upływu terminu na jej wystawienie, tj. z upływem terminu płatności (...)* Jak już wspomniano powyżej, ustawodawca w przewidzianej zmianie ustawy o VAT, obowiązek podatkowy z tytułu świadczenia usług najmu/dzierżawy powiązał dwoma okolicznościami - momentem wystawienia faktury VAT oraz upływem terminu płatności określonego pomiędzy stronami. Ustawodawca nie wskazuje na konkretne dokumenty, z których miałyby wynikać termin płatności. Stąd też w zasadzie nie można odrzucić żadnej formy w jakiej świadczący usługi określi termin płatności. (...)"

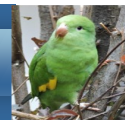
HOTEL I GASTRONOMIA W RAMACH
USŁUGI KOMPLEKSOWEJ
BIURA PODRÓŻY

Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach wydał ostatnio opinię dotyczącą podatku VAT, w odniesieniu do następującego stanu faktycznego: Celem zwiększenia sprzedaży Spółka sfinansowała dla swoich najlepszych odbiorców szkolenie, które odbyło się w Grecji. Program pobytu zawierał 5 dni szkoleń ściśle związanych z oferowanymi przez Spółkę produktami, w tym treści z negocjacji handlowych, technik sprzedaży, nowości produktowych towarów oferowanych do sprzedaży przez firmę Wnioskodawcy, skutecznych strategii marketingowych oraz czas wolny. Spółka pokryła koszty związane z wyjazdem, tj. przelot, zakwaterowanie, wyżywienie oraz koszty zwią-

zane z organizacją konferencji. Biuro podróży wystawiło fakturę za „organizację pobytu wg zamówienia szkolenia”. Koszt szkolenia dla jednej osoby to 3250,00 zł. netto. Na wartość tę składały się: przelot, zakwaterowanie, wyżywienie oraz organizacja konferencji/szkolenia podczas pobytu pod względem logistycznym (w szczególności: dostępność w miejscu pobytu sali szkoleniowej przystosowanej do przekazywania treści dydaktycznych grupie uczestników, dostępność przedmiotów związanych z przekazywaniem treści (m.in. rzutnik, mikrofon i inne multimedialne narzędzia pracy). Faktura otrzymana z biura podróży dokumentuje usługę organizacji wyjazdu na szkolenie (m.in. przelot, zakwaterowanie, wyżywienie i inne koszty związane z logistyczną organizacją szkolenia, w tym koszty związane z wyszukaniem i udostępnieniem miejsca szkolenia - sala, materiały/przedmioty dydaktyczne). Była to jedna usługa, nierozłącznie związana z wyjazdem na szkolenie. Powstała więc wątpliwość, czy VAT naliczony z faktury z biura podróży za organizację szkolenia podlega odliczeniu oraz czy Spółka miała obowiązek naliczenia VAT-u należnego z nieodpłatnego przekazania usługi szkolenia swoim odbiorcom. Organ podatkowy potwierdził prawo odliczenia VAT z faktury od Biura Podróży oraz brak obowiązku naliczenia VAT należnego z tytułu „przekazania. W interpretacji z dnia 26 marca 2015 roku (IBPP4/443-614/14/EK) organ podatkowy ponadto wskazał: *"(...) Podkreślenia wymaga, że w świetle art. 88 ust. 1 pkt 4 ustawy, podatek naliczony z tytułu nabycia usług noclegowych i gastronomicznych - co do zasady - nie podlega odliczeniu."*

Ograniczenie prawa odliczenia VAT nie ma zastosowania w sytuacji, gdy przedmiotem zakupu jest usługa organizacji np. konferencji czy szkoleń, czyli co do istoty jedna usługa, na którą składają się poszczególne elementy, w tym usługi gastronomiczne i noclegowe.

Powyższe ograniczenie nie ma jednak zastosowania w sytuacji, gdy przedmiotem zakupu jest usługa organizacji np. konferencji czy szkoleń, czyli co do istoty jedna usługa, na którą składają się poszczególne elementy, w tym usługi gastronomiczne i noclegowe. (...) Wnioskodawca ma prawo do odliczenia podatku VAT z faktury dokumentującej zakup od Biura Podróży usługi polegającej na organizacji wyjazdu na szkolenie. Z opisu sprawy wynika bowiem, że Wnioskodawca nabył od Biura Podróży jedną kompleksową usługę organizacji szkolenia (konferencji). Nabywana przez niego usługa potwierdzona fakturą dokumentowała organizację wyjazdu na szkolenie (konferencję) w skład której wchodził przelot, zakwaterowanie wyżywienie, udostępnienie miejsca na szkolenie, materiały, przedmioty dydaktyczne oraz organizacja logistyczna konferencji. Ponadto nabyta usługa służyła Wnioskodawcy do zachęcenia swoich odbiorców do utrzymania, poszerzenia kontaktów oraz zwiększenia sprzedaży oferowanych produktów co ma związek ze zwiększeniem przychodu spółki. Nabyta usługa służyła zatem Wnioskodawcy do wykonywania czynności opodatkowanej podatkiem od towarów i usług. (...) Opodatkowaniu podlegają te nieodpłatne usługi, które nie mają związku z działalnością gospodarczą, a więc nie mają wpływu na przyszłe obroty przedsiębiorstwa, jego zyski, wizerunek, odbiór przez kontrahentów. Wnioskodawca wskazał, że poprzez organizację szkolenia Wnioskodawca chciał zachęcić swoich odbiorców do utrzymywania, poszerzenia kontaktów oraz zwiększenia nabywania oferowanych produktów, co wiąże się ze zwiększeniem przychodu Spółki. Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że przekazując nieodpłatnie usługi szkoleniowe, Wnioskodawca będzie świadczył usługę. Jednakże w świetle art. 8 ust. 2 ustawy, czynność ta nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, ponieważ przekazywane nieodpłatnie usługi szkoleniowe związane są z prowadzonym przez Wnioskodawcę przedsiębiorstwem. Reasumując, nieodpłatne świadczenie polegające na nieodpłatnym przekazaniu usług szkoleniowych jest czynnością niepodlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. (...)"

D: POZOSTAŁE PRZEPISY PODATKOWE

ROZLICZENIE NADPŁATY TYLKO W RAMACH TEGO SAMEGO ORGANU PODATKOWEGO

.Możliwe jest zaliczenie nadpłaty w podatku towarów i usług na poczet zobowiązań podatkowych w podatku dochodowym od osób prawnych oraz zobowiązań podatkowych w podatku dochodowym od osób fizycznych. W odniesieniu do tych podatków występuje bowiem tożsamość beneficjenta wpływów (organu podatkowego). Natomiast skoro Naczelnik Urzędu Skarbowego nie jest organem właściwym w sprawach należności z tytułu podatku od nieruchomości i opłat za korzystanie ze środowiska, nie jest możliwe zaliczenie zwrotu podatku od towarów i usług na te zobowiązania publiczno-prawne. Czynność taka naruszałaby bowiem zasadę działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa. Tak też uznał Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji IBPP4/443-567/14/BP z dnia 11 lutego bieżącego roku.

CESJA WIERZYTELNOŚCI BEZ ZNAMION SPRZEDAŻY NIE PODLEGA PCC

Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji IBPBII/1/436-368/14/MZ (z roku 2015) potwierdził, że przelew/cesja wierzytelności nie stanowi czynności wymagającej rozpoznania podatku od czynności cywilnoprawnej. Jak wskazał, "(...)Przelew wierzytelności jest swoistą konstrukcją prawną, (...) cesja nie ma formy samej umowy, dlatego też dla jej realizacji musi być dokonana czynność cywilnoprawna, na podstawie której nastąpi przeniesienie wierzytelności. (...) Podkreślić należy, że umowa cesji jako nie wymieniona w art. 1 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych nie podlega opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych, o ile nie przybierze postaci jednej z umów wymienionych w tym przepisie w szczególności umowy sprzedaży lub zamiany uregulowanych w przepisach Kodeksu cywilnego. Z kolei, jeśli umowa cesji wierzytelności przybierze postać umowy sprzedaży lub zamiany, to wówczas podlega opodatkowaniu tym podatkiem na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych i obowiązek uiszczenia tegoż podatku ciąży przy umowie sprzedaży – na kupującym a przy umowie zamiany – na stronach czynności. Z sytuacji przedstawionej we wniosku wynika, że Wnioskodawca (Spółka z o.o.) wykonuje roboty budowlane wspólnie z Podwykonawcami. Odbiorcy tych robót (Inwestorzy) chcą zabezpieczyć się przed konsekwencją nie zapłacenia przez Wnioskodawcę zobowiązań wobec Podwykonawców, wynikających z wykonanych robót. W tym celu Inwestorzy sami dokonują przelewów bezpośrednio na rzecz Podwykonawców na podstawie „Umowy cesji wierzytelności przyszłych”, którą Wnioskodawca podpisuje z Podwykonawcami. Na podstawie danej umowy cesji wierzytelności przyszłych Wnioskodawca przenosi wierzytelność przyszłą przysługującą mu od Inwestora z tytułu wykonanych robót budowlanych do wysokości wynagrodzenia przysługującego Podwykonawcy. W wyniku tej umowy zobowiązania Wnioskodawcy wobec Podwykonawcy wygasają w momencie dokonania zapłaty przez Inwestora na rzecz Podwykonawcy. Według Wnioskodawcy, dokonywane przez niego cesje nie mają charakteru umowy sprzedaży bądź zamiany, ich jedynym celem jest dokonanie zabezpieczenia interesu Inwestora. (...)”.

NAGRODY DLA PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH A OBOWIĄZEK SKŁADANIA INFORMACJI O WARTOŚCI NAGRÓD

Na pytanie czy Spółka ma jakikolwiek obowiązek, w stosunku do osób prowadzących działalność gospodarczą, do wystawienia informacji o wartości przekazanych im nagród rzeczowych, które powinny być opodatkowane przez te osoby zgodnie z art. 10 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o PDOF zgodnie z wybraną przez nich formą opodatkowania, Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach odpowiedział w interpretacji IBPBII/1/415-886/14/MK ze stycznia 2015 roku, przecząco.

Z ORDYNACJI PODATKOWEJ

Zgodnie z przepisem art. 42 ustawy Ordynacja podatkowa, Skarbowi Państwa i jednostkom samorządu terytorialnego z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 2, a także z tytułu zaległości podatkowych stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości przysługuje zastaw skarbowy na wszystkich będących własnością podatnika oraz stanowiących współwłasność łączną podatnika i jego małżonka rzeczach ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych, jeżeli wartość poszczególnych rzeczy lub praw wynosi w dniu ustanowienia zastawu, w roku 2015, co najmniej 12.400 PLN. Przy czym zastawem skarbowym nie mogą być obciążone rzeczy lub prawa majątkowe niepodlegające egzekucji oraz mogące być przedmiotem hipoteki. Powyższe zasady stosuje się odpowiednio do należności przypadających od płatników lub inkasentów, następców prawnych oraz osób trzecich odpowiadających za zaległości podatkowe.

Stosownie do przepisu art. 80 Ordynacji podatkowej, prawo do zwrotu nadpłaty podatku wygasa po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin jej zwrotu. Po upływie ww terminu wygasa również prawo do złożenia wniosku o zaliczenie nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych oraz możliwość zaliczenia nadpłaty na poczet zaległych oraz bieżących zobowiązań podatkowych. Złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty, zwrot nadpłaty lub zaliczenie jej na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych przerywa bieg terminu do zwrotu nadpłaty.

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.